

- Долго време пред портата на Европска Унија. Каде е клучот? -

Откако сме дами и господа се повеќе копнееме за добар другар и другарка. Замолчивме, се заплашивме. Ги затворивме очите пред грешките на лекарите, ги проголтавме погрешните економски политики, ги пречутивме сите обиди за создавање меѓуетнички тензии. Се покоривме. Ги наведнавме главите.

Така молкум прифативме безброј реформи од кои сеуште трпиме последици. Реформи кои и ден денес се создаваат. Дел сме од оние кои преживеаа транзиција, приватизација и стечајна постапка. Ние, всушност никогаш и не престанавме да живееме во транзиција се со една цел, цел која има огромна цена. Цел која што гарантира единство, живеење на правата, слободите и обврските, цел што има единствена валута, цел што значи развиен пазар на труд, развиен пазар на капитал, цел која што остварува дивжења на тие пазари, цел која што од далеку ни светка со ѕвездичките на своето знаме. Од 2005 година нашата цел се нарекува Европска Унија. И долг е патот до таму! Тежок. А во поново време, со секој нов извештај, со секоја наша нова реформа, со секој наш погрешен чекор, со секој наш полуд избор станува се подалечна и подалечна и не се смешка од далеку. Сите направени грешки доведоа до тоа на патот секогаш да ни се испречува исселувањето на малдите и тоа на оние, најквалитетните. Младите заминуваат на запад, затоа што западот знае да го препознае квалитетот. Што правиме ние за да ги задржиме тие млади во кој сме вложиле многу? Ги убедуваме да останат преку привлекување на странски инвестиции, а странските инвеститори ги привлекуваме со тоа што ги ослободуваме од јавните давачки и со тоа што велиме:

- Дојдете! Кај нас има ефтина работна рака, -

наместо да кажеме:

- Дојдете! Кај нас има квалификувана и квалитетна работна рака.

Домашните инвеститори ни се поболна тема. Во нашето стопанство не биле емитувани нови акции од времето кога се вршела приватизацијата. Што е со здравството? Со образованието? Тие ни се уште поболна тема. Сведоци сме на преполни болнички ходници и фатални лекарски грешки. Сведоци сме на ученици кои се експериментални глуфци на некои тестирања, кои и немаат јак ефект врз нивното знаење. А нам токму тоа ни треба. Знаење, а не протекции. Некои ќе речат дека проблемот е во името. Не! Името е најмал проблем! Ние поголем проблем имаме во институциите, во системите, во реформите, во чекорите кои ги превземаме.

Затоа ни треба знаење! Знаење и храброст. Млади луѓе преполни со елан и желба. Млади луѓе кои гордо ќе стават крај на сето ова што се случува, кои ќе допрат до света на секој човек, кои ќе останат доволно сплотени и силни за целото наше црнило да го обојат во шарени бои. Знаење и храброст! Врз нив се гради величината. Тие создаваат се што е вредно, а едно без друго би биле безвредни.

-